

מ"ת 58020/07/14 - מדינת ישראל נגד סעוד חוג'יראת (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 58020-07-14 מדינת ישראל נ' חוג'יראת(עציר)
תיק חיצוני: 4232/14

בפני כב' השופט אברהם אליקים
המבקשת
מדינת ישראל
נגד
המשיב
סעוד חוג'יראת (עציר) ת.ז. 026315770

החלטה

מבוא

1. המבקשת הגישה נגד המשיב כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של שוד-עבירה לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ונהיגה בזמן פסילה או בניגוד לתנאים- עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, ביחד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים בהתאם לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים) התשנ"ו-1996.
2. כתב האישום כולל שני אישומים: על פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 18.7.2014 בשעה 12:10 לערך נכנס המשיב לסניף דואר באעבלין, כשפניו מוסתרות במשקפי שמש, תחבושת שכרך על פניו וכובע מצחיה לראשו. המשיב מסר לפקיד פתק עליו נכתבה המילה "שוד" ואמר לו למסור לו כסף ושאל יעשה כן לא יפגע בפקידי הדואר שהיו במקום. פקידי הדואר שחששו מפניו מסרו לידי סכום של 1,500 ש"ח, עימו נמלט המשיב מהמקום. על פי עובדות האישום השני, המשיב נהג באותו מועד ובמועדים נוספים ברכבו- רכב רנו מספר רישוי 94-576-66 (להלן-הרכב), למרות שבתאריך 15.12.2008 נפסל רישונו לנהיגת רכב, ומאחר והמשיב לא הפקיד רישונו, הוא היה פסול מלנהוג באותם מועדים, בהתאם לכך יוחסה למשיב עבירת נהיגה בזמן פסילה.
3. יצוין כי המשיב נעצר באותו יום, בין השאר בהסתמך על מספר רכבו, שזוהה ע"י פקידי הדואר ועדים נוספים, כרכב באמצעותו הגיע השודד למקום ובהסתמך על ראיות נסיבתיות נוספות ביקשה המבקשת לעצור את המשיב עד לתום ההליכים, כשעיקר המחלוקת בין הצדדים היא שאלת קיום ראיות לכאורה, עוד יובהר באשר לעילת מעצר והמסוכנות כי המשיב הורשע ביום 29.11.1998 בבית המשפט המחוזי בחיפה במסגרת ת.פ. 133/98 בביצוע עבירה של שוד מזוין.
4. כל אחד מהצדדים העלה טענותיו בכתב ובע"פ, לסנגור ניתנה כבקשתו הזדמנות להודיע על השלמת

טיעוניו לאחר האזנה לתקליטורים, ביום 8.8.2014 הודיע הסנגור כי המבקשת עדיין לא העמידה לעיונו את אותן הקלטות, בדיון ביום 10.8.2014 נקבע כי הקלטות יימסרו לסנגור לאלתר ויתאפשר לו להודיע עמדתו לענין תוכן השיחות עם המדובב. בדיון היום הוברר כי לצורך הדיון בבקשה לא תסתמך המבקשת על תוכן השיחות עם המדובב.

דיון

ראיות לכאורה

הראיות במקרה זה הן ראיות נסיבתיות, הלכה היא כי גם על סמך ראיות נסיבתיות ניתן לעצור נאשם עד תום ההליכים, כל עוד הראיות משתלבות זו בזו ויוצרות סיכוי סביר להרשעה או שמא קיים הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי ובמקרה שכזה לא ייעצר הנאשם.

באשר לדרך ניתוחן בשלב זה אפנה להחלטתו של כב' השופט נ' הנדל:

"יש לבחון האם כל אחת מהראיות לכשעצמה הוכחה לכאורה. באשר לקומה השניה, העניין מורכב. תיתכנה שלוש אפשרויות. הראשונה - הראיות לכאורה הנסיבתיות מובילות לתמונה ברורה של תוצאה הגיונית אחת. אם כך, כמובן, עמדה התביעה בנטל. השנייה - הראיות לכאורה הנסיבתיות אינן מובילות למסקנה מרשיעה אחת, גם אם ינתן להן מלוא המשקל, ואף בהערכה שכך יהא לאחר סיום ההליך העיקרי. היה וכן, לא עמדה התביעה בנטל המקדמי לגבי אותה עבירה. השלישית - עניינה כולל גם מעין מקרה גבול. הראיות לכאורה הנסיבתיות עשויות, לאחר שיעובדו בהליך המשפטי, להביא להרשעת הנאשם, וזאת ברמה של סיכוי סביר להרשעה. אם כך, עמדה התביעה בנטל הנדרש בהליך באפשרות השלישית, יש לשאול ככלי עזר: "מה הוכח שלא באופן ישיר?". למשל, האם יש אפשרות שהנאשם כלל לא היה בזירה וזיקתו בנויה על ראיות נסיבתיות (מצב א')? או שמא, הימצאותו בזירה בנויה על ראיות לכאורה, ומידת מעורבותו נסובה סביב ראיות נסיבתיות (מצב ב')? אין באמור לקבוע כי במצב א' יש לשחרר בעוד במצב ב' יש לעצור, אלא אלו שיקולים רלוונטיים בבוא בית המשפט להכריע במקרה גבול של ראיות נסיבתיות לכאורה" בש"פ 5588/12, 5598/12, 5645/12 ו-5646/12 ניאמצ'יק נגד מדינת ישראל (24.9.2012).

רצף הראיות הנסיבתיות בקשר לעבירת השוד, נע סביב רכבו של המשיב. אין מחלוקת כי רכב רנו מספר רישוי 94-576-66 הוא בבעלות המשיב (מסמך ג בתיק החקירה והודעות המשיב). ראיות לכאורה מבוססות למדיי הצביעו על כך שהשוד בוצע באמצעות אותו רכב, (ראו עדויות עדי ראיה שרשמו המספר, מסמכים ז' ו-יב בתיק החקירה). פניו של השודד הוסוו במשקפי שמש ותחבושת. עוד יצויין כי לוח הזמנים בהתאם להודעת אשתו של המשיב (הודעה מס' 6 ומסמך ה) מאפשר היתכנות ביצוע השוד באמצעותו, השוד ארע בשעה 12:10 באעבלין, אשתו הסבירה כי בעלה יצא מביתם בשעה 11:00 עם רכבו הנ"ל, מצבם הכלכלי קשה והוא אמר בצאתו מהבית "היום אני אביא כסף" (שורה 95), המשיב חזר לביתו לדבריה בין השעות 12-13.

רצף הראיות הנ"ל מצביע על ראיות נסיבתיות המובילות למסקנה הגיונית אחת ולפיה יש סיכוי סביר כי המשיב יורשע בעבירת השוד. בשלב זה למשיב ניתנה הזדמנות ליתן הסבר שמפריך המיוחס לו, למרות שרכבו, היה

הרכב באמצעותו הגיע השודד לזירת האירוע. למשיב הסבר מפוקפק ובלתי סביר, לטענת המשיב (ראו 3 הודעותיו במשטרה), הוא יצא מביתו עם רכבו בשעה 11:00, כמתואר על ידי אשתו, בדרכו נעצר ע"י שני אלמונים שרצו לקנות את הרכב, לשם כך, הוא נתן לאחד מהם-אלמוני כאמור, את הרכב והוא המתין עם השני למשך כשעה (בדיוק באותו זמן שבוצע השוד באמצעות אותו הרכב), עד שהושב לו רכבו. גרסה בלתי הגיונית זו גם לא נתמכת בראיה כל שהיא, המשיב לא יודע את זהותם של השניים שעשו לכאורה שימוש ברכבו, אין עד ראה כל שהוא שראה אותו ממתין לצד הדרך עד להשבת רכבו לכאורה ואין לו הסבר משכנע מדוע מסר את רכבו לידי של אדם שפרטיו לא ידועים, כשהוא משנה תוכניותיו באותו יום, סתם כך כי אלמוני ביקש לפתע לרכוש את רכבו.

בגדי השודד שתוארו על ידי עדי הראיה וצולמו במצלמות האבטחה כללו בין השאר ג'ינס ונעלים שחורות, בדיוק בהתאם לתאור שתארה אשתו כפריטי הלבוש שלבש המשיב בצאתו מהבית באותו יום (מסמך נב בתיק החקירה), פרטי לבוש אלו נעלמו ולא נמצאו בחפוש בבית לאחר מכן, (מן הראוי להוסיף כי בהתאם למספר הרכב הגיעו אנשי המשטרה לביתו של המשיב, אשר לא היה בבית ולכן אשתו נלקחה לתחנת המשטרה, המשיב ידע על כך בטרם נעצר כך שהיתה לו הזדמנות להסתיר פרטי הלבוש לו היה מעורב במעשים המיוחסים לו).

עוד יצוין כי לפי הודעות פקידי הדואר, השודד פנה תחילה לפקיד וביקש ממנו לברר האם יוכל למשוך כספים מחשבון בנק הדואר של אשתו, לאחר שנענה כי הדבר לא יתאפשר ללא נוכחותה, הוא נראה מתלבט למשך דקה או שתיים עד שפנה שנית לאשנב וביצע את השוד, לאשתו של המשיב יש חשבון בבנק הדואר בו המשיב אינו שותף (ראו הודעתו של המשיב מיום 20.7.2014).

בשלב זה של ההליך, איני סבור כי ישנן מחדלי חקירה לכאורה או סתירות עליהן מצביע הסגור שיש בהן כדי לגרוע מהסיכוי הסביר להרשעה, במונחי בקשה למעצר עד תום ההליכים.

5. לאור כל האמור לעיל שוכנעתי בקיומן של ראיות לכאורה לביצוע מעשה השוד באמצעות המשיב.

6. עבירת נהיגה ללא רשיון כמתואר באישום השני, מבוססת אף היא לכאורה, המשיב הודה בכך, בהודעותיו הראשונה והשנייה ורק בהודעה השלישית טען לפתע כי לא ידע על כך, אני מניח כי הדין בבית משפט לתעבורה היה בהעדרו, אך לכאורה על פי הודעותיו המיידיות הוא הודה בביצוע עבירה זו.

עילת מעצר/חלופת מעצר

ביצוע שוד סניף דואר, הכולל איום באלימות מצביע על מסוכנות היוצרת עילת מעצר במיוחד שלנאשם הרשעה קודמת בעבירה של שוד מזוין, בגינה נשא בעונש של 34 חודשי מאסר. אמנם המעשה לא בוצע באמצעות כלי נשק או באלימות אך אפנה בענין זה לפסק דינו של כב' השופט צ' זילברטל:

"עבירות השוד על סוגיהן מגיעות לפתחם של בתי המשפט חדשות לבקרים, והן לובשות צורות שונות. מהן קשות ואכזריות ומהן ברמה נמוכה יותר; הצד השווה שבהן הוא הרצון להשיג כסף קל.

עמוד 3

בענייננו מדובר באדם בעל רקע נורמטיבי, אשר ניגש לסניף הבנק ובידיו פתק המורה לפקיד להעביר לו כסף; והנה, זממו עלה בידו, מבלי שיצטרך 'ללכלך את ידיו' בנשיאת נשק או באיומים קולניים. ואולם, כמובן תיאור זה אינו מלא; שכן נקל לשער את האימה האופפת את הקרבן, במקרה זה פקידת הבנק, אל מול השודד - שהרי אין היא יודעת אם יש בידיו נשק ומה כוונותיו האלימות" ע"פ 4521/12 סואמי נגד מדינת ישראל, (30.6.2014).

7. הסנגור הציע לחלופין, שחרור המשיב לבית הוריו בפקוח אביו ואחיו. סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, מצווה על בית-המשפט לבחון, בטרם מתן צו מעצר עד תום ההליכים המשפטיים, האם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם (כאן המשיב) תהא פחותה יחסית.

לאחר ששמעתי את המפקחים ובהתחשב במסוכנותו של המשיב, לא שוכנעתי כי ניתן לסמוך על מפקחים אלו לאיין מסוכנותו של המשיב, או למצער להפחיתה במידה המאזנת כראוי בין הסכנה הנשקפת ממנו לציבור - לבין הפגיעה בחירותו. מסקנתי היא איפוא כי לעת הזו, השיקול בדבר הסכנה הנשקפת לציבור מהמשיב - גובר על השיקול בדבר הפגיעה בחירותו, הנגזרת מהשאריתו במעצר.

סיכום

8. לאור האמור לעיל אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו בתיק הפלילי הנ"ל.

ניתנה היום, ט"ז אב תשע"ד, 12 אוגוסט 2014 בנוכחות עו"ד
משה אייל, עו"ד נאג'י עמאר (סנגוריה ציבורית) והמשיב
בעצמו.